

בבית המשפט העליון

רע"א 8316/07

בפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין

המבקש: יורם שדה

נגד

המשיבים: 1. שמעון לב
2. מיכל יקל
3. יצחק כהן

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 14.8.07 בע"א 2668/06 שניתן על-ידי סגנית-הנשיא א' קובו, סגנית-הנשיא מ' רובינשטיין והשופט ש' דותן

בשם המבקש: עו"ד א' שנהר

בשם המשיבים: עו"ד י' בוכבינדר

החלטה

1. זוהי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב (כבוד סגנית הנשיא א' קובו, סגנית הנשיא מ' רובינשטיין והשופטת ש' דותן) אשר דחה את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב (כבוד סגנית הנשיא ש' אלמגור).

המבקש - בנו של האלוף יצחק שדה ז"ל – מתגורר ברחוב זכרון קדושים 3 ביפו, בבית אשר בו התגורר אביו משנת 1949 עד מותו בשנת 1952. המשיבים הם שכניו של המבקש אשר מנהלים מאבק לשמירת הסביבה החופית ושימורה לטובת כלל הציבור. במסגרת מאבקם שלחו המשיבים מספר מכתבים לרשויות בהם מחו על כך שהמבקש השתלט על שטח הצמוד לביתו המוגדר בחוק כחוף ים, גידר אותו וחסם אותו בפני הציבור. בחלק מן המכתבים אף נטען כי המבקש עושה שימוש ציני בזכר

אביו על מנת להשתלט על השטח. המבקש מצידו טען כי מדובר בגן זיכרון אשר הקים אביו.

בעקבות המכתבים האלו הגיש המבקש, לבית משפט השלום בתל-אביב, תביעה כנגד המשיבים לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק). לגבי חלק מן המכתבים, פסק בית משפט השלום כי הם אינם מהווים כלל לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק. לגבי מכתבים אחרים שנמצא כי יש בהם משום לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק, אך נקבע כי מתקיימות כאן הן ההגנה של אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק והן הגנת תום הלב לפי סעיפים 15(2), 15(3) ו-15(8) לחוק. מאותם טעמים דחה בית משפט השלום את תביעתו של המבקש גם לעניין התבטאויות שונות שנאמרו במהלך סיורים שנערכו בשטח נשוא המחלוקת ובישיבת העמותה בה פעילים תושבי השכונה.

המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בתל-אביב אשר קבע כי אין מקום להתערב בקביעותו העובדתית והמשפטיות של בית משפט השלום, ועל כן דחה את הערעור.

2. בבקשת רשות הערעור מעלה המבקש שתי טענות עיקריות. אחת, שהיה מקום לבטל את החלטת בית משפט השלום מתאריך 6.9.05, שבה נדחתה בקשת המבקש להביא ראיות מפריכות מהטעם שמדובר בראיות נוספות ולא בראיות מפריכות. לטענת המבקש, סעיף 18 לחוק, כפי שפורש בבר"ע 228/75 ברקן נ' תמרי, פ"ד ל(1) 470, אינו מעניק לבית המשפט שיקול דעת האם להתיר לתובע הבאת ראיות סותרות בתביעה על פי חוק לשון הרע ולפיכך היה בית המשפט מחויב במקרה זה לאשר את בקשתו. טענה אחרת של המבקש נוגעת למכתב ששיגרו המשיבים למינהל בתאריך 22.7.01. במכתב זה הביעו המשיבים התנגדות להחזרת שטח הגן למבקש וחלקו על טענתו לפיה השטח נמסר לאביו אשר הקים בו את הגן. בית המשפט קבע כי מכתב זה אינו מהווה לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק, ובית המשפט המחוזי לא ראה מקום להתערב בכך. לטענת המבקש טעו שתי הערכאות דלמטה בכך שלא הבחינו – כך לשיטתו – בין התגבשות יסודות העוולה לבין התקיימותן של ההגנות המנויות בחוק. המשיבים, מצידם, טוענים כי אין מקום להתערב בפסקי-הדין של הערכאות הדיוניות.

עיינתי בטענות הצדדים והגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

3. הטענות המועלות על-ידי המבקש הועלו בפני הערכאות הקודמות, והוכרעו על-ידן. לא מצאתי בבקשה שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או כללית

המצדיקה דיון בגלגול שלישי בפני בית משפט זה (ראו רע"א 103/82 חניון חיפה נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 128, 123). למעלה מן הנדרש, אציין כי לא מצאתי ממש בטענת המבקש לפיה הערכאה הדיונית כשלה בהבחנה בין שאלת התגבשות יסודות העוולה לבין שאלת התגבשות ההגנות המנויות בחוק. ההיפך הוא הנכון - הערכאה הדיונית הבחינה היטב בין השאלות ובמקרה זה - לעניין המכתב שלגבין מלין המבקש - מצאה כי לא התגבשו יסודות העוולה (בעוד שכאמור, לגבי פרסומים אחרים נקבע שקמו הגנות מפני אחריות). לא מצאנו גם ממש בטענת המבקש לפיה הורחבה ההלכה שהופיעה בע"א 4534/02 רשת שוקן נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558. הלכה זו הוזכרה בפסק דינה של כבוד סגנית הנשיא במסגרת התייחסותה המקיפה להלכה לפיה קיומה של לשון הרע נבחן בהתאם למכלול הנסיבות תוך איזון שתי הזכויות העומדות בבסיס החוק - הזכות לשם טוב והזכות לחופש הביטוי. טענת המבקש בעניין זה, כמו בעניינים האחרים, אינן מקימות עילה לבירור נוסף בפני ערכאת ערעור שניה.

אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית. המבקש יישא בשכר טרחת עורך הדין של המשיבים בסכום של 15,000 ש"ח.

ניתנה היום, י' באדר ב' התשס"ח (17.3.2008).

המשנה-לנשיאה